

[Elmquist.]

enten ved deres Uforsigtighed eller deres Uhæderlighed.

Ved § 57 aabnes Adgang for andre i Forsikringen interesserede end Forsikringstageren til at træde i Forhandling med Selskabet, saaledes at Selskabet, naar disse har meldt sig, ikke med bindende Virkning kan forhandle med Forsikringstageren. Forsikringsselskaberne har med fuldstændig Ret henvist til, at en saadan Ordning i Tilfælde, hvor der er flere, ja, en Mængde i Forsikringen interesserede Parter — hvad der kan tænkes i mange forskellige Tilfælde, f. Eks. i Vaskerier, hvor man har forsikret Kundernes Tøj, i Reparationsværksteder og andre Steder —, vil kunne medføre en Forhaling af Skadens endelige Opgørelse, som i Virkeligheden er til Skade for alle de sikrede. Regelen maa absolut være, som den er nu, at Selskabet maa kunne holde sig til en enkelt, og de øvrige interesserede maa saa være tilfredse med, at Erstatningen ikke udbetales til den forsikrede, hvis flere interesserede har meldt sig.

Altsaa, det er man fuldstændig indforstaaet med: Hvis flere interesserede har meldt sig, skal Erstatningen ikke kunne udbetales, før de andre interesserede har faaet Lejlighed til at udtale sig. Men med Hensyn til selve Forhandlingen om Skadens Opgørelse maa Selskaberne i alles Interesse kunne holde sig alene til en enkelt; det andet vilde blive alt for indviklet og vilde ogsaa kunne tilføje de forsikrede Skade, derved at man ikke kan blive enig om en rimelig Opgørelsesmaade.

Jeg kommer saa endelig til en Bestemmelse, som der har staaet megen Kamp om, og det er Regelen i § 104. Efter hidtil gældende Forsikringspraksis har det i dette Land været saaledes, at en Livsforsikring, der blev tegnet til Gunst for en bestemt Person, ogsaa udbetaltes til denne Person uden Hensyn til Tvangsarvingernes mulige Interesser. Dette er i den Grad blevet en fast anerkendt Regel, at det — saaledes som det siges i Kommissionens Betænkning, Pag. 145 — overhovedet ikke har givet Anledning til nogen Retssag; alle er altsaa gaaet ud fra, at dette var gældende Ret.

Man har anset det for naturligt, at en Mand f. Eks. skulde kunne sikre sin Enke hele den Livsforsikringssum, han efterlader sig, uden Indblanding fra Børnene; man har anset det for rimeligt, at en Mand ved Tegning af en Livsforsikring skulde kunne sikre sine Døtre et vist Beløb til Udstyr, eller at en Mand, hvis han har et svageligt Barn, da skulde være i Stand til

gennem en Livsforsikring at sikre dette Barn en vis Sum ved hans Død, saaledes at dette svagelige Barn fik Beløbet, uanset om der derved blev gjort Indgreb i de andre Børns Tvangsarv. Altsaa, Forsikringsbeløbet tegnet for en bestemt begunstiget Person er blevet holdt udenfor Forsikringstagerens Formue.

Dette har været gældende Praksis her i Landet i de sidste to Menneskealdre, ja, lige siden Livsforsikringen begyndte at tage Fart, og der kan, saa vidt jeg ved, ikke paavises noget Tilfælde, hvor der er opstaaet Vrøvl derved, i hvert Fald har der ingen Retssager været derom. Tværtimod er det givet, at mangfoldige Forsikringer er tegnet af Folk netop i Henhold til denne Ret, som de saaledes fik til at sikre en ganske bestemt Person den Sum, som de tegnede Forsikring paa; havde de ikke haft denne Ret, vilde de overhovedet i mange Tilfælde ikke have tegnet Forsikringen, det tror jeg, enhver praktisk Livsforsikringsmand vil kunne attestere.

Og hvad er det saa, der sker nu? Der sker dette, at man nu, da vi skal have en Forsikringslov, siger, at her kan der ske Misbrug, en Mand kan foretage saadanne Transaktioner, at han berøver sin Hustru og sine Børn alt, og der opstilles som et skræmmende og forfærdende Eksempel dette, at en Mand kan gøre det til Fordel for sin Elskerinde. Ja, det kan naturligvis tænkes, at dette kan ske; men Spørgsmaalet bliver: har man Eksempler paa, at det er sket, og i hvert Fald, selv om der skulde være enkelte Tilfælde, er det saa sket i en saadan Udstrækning, at man kan sige, det har medført større Ulemper?

I hvert Fald kan Faren i sin Renhed dog kun være til Stede i det Tilfælde, at Forsikringstageren indbetaler hele Præmien paa een Gang; tegner Forsikringstageren nemlig en Livsforsikring, hvorefter han skal betale Præmien i Løbet af en Aarrække, bliver der jo vanskeligt Tale om nogen Disposition over en Formue til Skade for hans Arvinger. I saa Tilfælde er det nemlig ikke en opsparet Formue, som han disponerer over, men det er Opsparing af en Formue, han paabegynder og fortsætter med det for Øje at sikre en bestemt Person et bestemt Beløb, naar han en Gang dør; og fratager man ham hans Ret til at begynde paa og fortsætte denne Opsparing til Fordel for en bestemt Person, ja, saa vil han sikkert i mange Tilfælde heller ikke begynde paa denne Opsparing gennem Betaling af Præmien.

Man kan derfor i og for sig ikke sige,